

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

לפני כבוד השופט הישום אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל

באמצעות רשות המיסים, היחידה
המשפטית מחוז מרכז-מע"מ פלילי
ע"י ב"כ עוה"ד בלה דילר פרנק

נגד

הנאשמים:

1. באסם מחארב
ע"י ב"כ עוה"ד לירן זילברמן
2. שלהבת בנייה והנדסה בע"מ – לא
מיוצגת

הכרעת דין

הודעת זיכוי איננה מחייבת דיון

1. הנני מזכה את שני הנאשמים מכל עבירות שיוחסו להם בכתב האישום.
2. בסעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב – 1982 (להלן: **החסד"פ**) נקבע "באין הוראה אחרת בחוק זה, לא יידון אדם בפלילים אלא בפניו". לאור העובדה שהוריתי על זיכוי הנאשמים, לא מצאתי מניעה לשלוח את העתק הכרעת הדין לבאי כח הצדדים באמצעות המזכירות מבלי לקיים דיון.
3. כמו כן, סעיף 183 לחסד"פ מתיר לבית המשפט לשלוח את נימוקי הכרעת הדין המזכה לצדדים בדואר. לבסוף, החובה שמוטלת על בית המשפט להודיע על הזכות לערער ועל המועד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

להגשת הערעור, חלה רק בעת שהנאשמים מורשעים ונגזר דינם (סעיף 196 לחסד"פ). בעת שהנאשמים מזוכים, אין להם זכות ערעור. כמו כן, לא מוטלת על בית המשפט חובה להודיע למאשימה על זכותה להגיש ערעור ועל המועד להגשתו.

4. בנסיבות אלה, לאור העובדה שהכרעת הדין מוכנה, הדיון שנקבע ליום 8.9.24 לשימוע הכרעת הדין התייטר. ולכן, הדיון האמור מבוטל. המזכירות תעדכן את הצדדים ותשגר העתק הכרעת הדין לצדדים. בא כוח הנאשם 1 יעדכנו לגבי התוצאה של הכרעת הדין וימסור לידי העתק ממנה. לאור העובדה שההליכים בתיק הסתיימו, המזכירות תסגור את התיק.

5. נאשמת 2 היא תאגיד וממילא איננה מיוצגת וגם לא שלחה נציג מטעמה, אך כפי שיוסבר בהמשך, בהכרעת הדין נקבע שנאשם 1 היה "מנהל פעיל" שלה ולכן יש לראות ביידועו באמצעות בא כוחו על הכרעת הדין המזכה כיידוע גם של הנאשמת 2.

כתב האישום

6. על פי החלק הכללי לכתב האישום, נאשם 1, באסם מחארב (להלן: **באסם**), שימש כמנהל פעיל בנאשמת 2, שלהבת בניה והנדסה בע"מ (להלן: **חברת שלהבת**), והיה הרוח החיה בחברה זו. חברת שלהבת היא חברה פרטית ומוגבלת במניות אשר התאגדה בישראל ונרשמה כעוסק מורשה לעניין חוק מס ערך מוסף תשל"ו – 1975 (להלן: **חוק מע"מ**).

7. בעל המניות והדירקטור הרשום בחברת שלהבת מחודש מרץ 2013 ועד לחודש מרץ 2014 היה מר תאמר לחאם (להלן: **תאמר**).

8. כתב האישום מכיל שני אישומים. **באישום הראשון** יוחסו לנאשמים ביצוען של שבע עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך הנדרש בסעיף 38 לחוק מע"מ וזאת במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס ובנסיבות מחמירות לפי סעיפים 117(ב) ו-117(ב2)(3) לחוק מע"מ.

9. על פי עובדות האישום הראשון, במהלך החודשים מאי 2013 ועד מרץ 2014 ניכו הנאשמים מס תשומות בשבעה דו"חות תקופתיים כוזבים, אותם הגישו למנהל מס ערך מוסף במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס. סך כל מס התשומות שהנאשמים ניכו שלא כדין בדו"חות הכוזבים הוא 5,110,724 ₪.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

10. **באישום השני** יוחסו לנאשמים ביצוען של ארבעים וחמש עבירות של ביצוע פעולות במטרה שאדם אחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס וזאת בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 117(ב1) ו-117(ב2)(3) לחוק מע"מ. בנוסף, יוחסה להם גם עבירה של הכנה ניהול או הרשאה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס לפי סעיף 117(ב6) לחוק מע"מ.
11. על פי עובדות האישום השני הוציאו הנאשמים לשתי חברות שונות ארבעים וחמישה מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס של חברת שלהבת מבלי שעשו או התחייבו לעשות את העסקאות שלגביהן הוציאו את המסמכים וזאת במטרה שאותן שתי חברות יתחמקו או ישתמטו מתשלום מס. שתי החברות שלהן הוציאו הנאשמים את החשבוניות הכוזבות הן חברת דיא מכימר בע"מ וחברת אלירן ש. בע"מ. הסך הכולל של ארבעים וחמש החשבוניות הכוזבות שהנאשמים הוציאו הינו 7,781,234 ₪ (כולל מע"מ) כאשר סכום המע"מ הגלום בהן הינו 1,186,968 ₪.

דברי הקדמה

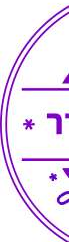
12. התשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט לוקה בחסר ועקב כך אין מנוס מזיכוי הנאשמים מכל העבירות שיוחסו להם בכתב האישום. מארג הראיות איננו עומד ברף הראייתי המחמיר של המשפט הפלילי, קרי הוכחת אשם של הנאשמים בביצוע העבירות שיוחסו להם בכתב האישום, מעל לכל ספק סביר.
13. עבירות המס מושא כתב האישום פוצלו לשני כתבי אישום נפרדים. כתב אישום אחד הוגש נגד תאמר במסגרת ת"פ 6410-11-18 בבית המשפט השלום ברמלה (להלן: **התיק האחר**). תאמר הגיע להסדר טיעון עם המאשימה, הודה והורשע ונגזר דינו על ידי ביום 11.11.20. כתב האישום השני הוגש נגד באסם ונגד חברת שלהבת (להלן: **התיק הנוכחי**). באסם היה מיוצג וכפר בכתב האישום ונשמעו הראיות בעניינו. חברת שלהבת לא מינתה עורך דין לייצגה ולא שלחה אף נציג מטעמה אך ההוכחות נשמעו גם לגביה.
14. בתיק הנוכחי, תאמר הופיע כעד ברשימת עדי התביעה. דא עקא, לאחר שנגזר דינו, נעלמו עקבותיו והמאשימה לא הצליחה לאתרו למרות מספר הזדמנויות שניתנו לה על מנת לעשות כן.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

15. מטיעוני הצדדים לעונש בפני בתיק האחר, אני למד שאילו תאמר היה מעיד בתיק הנוכחי נגד באסם וחברת שלהבת, הוא היה צפוי לומר שחברת שלהבת היא חברת קש שנוהלה על ידי באסם לשם הונאת שלטונות המס וזאת על ידי ניכוי מס תשומות מחשבוניות פיקטיביות (האישום הראשון) ועל ידי הפצת חשבוניות פיקטיביות (האישום השני).
16. בסופו של יום, תאמר, שהיה אמור להיות עד מרכזי בתיק הנוכחי נגד באסם וחברת שלהבת, לא העיד. למעשה, מדובר בחלל ראייתי משמעותי שפועל לטובת באסם וחברת שלהבת ולרעת המאשימה וזאת לגבי שני האישומים.
17. הצדדים חלוקים לגבי השאלה האם באסם היה מנהל פעיל של חברת שלהבת, או לא. המאשימה טענה שכן, באסם טען שלא. בהכרעת הדין אקבע באופן פוזיטיבי שהתשובה היא כן. כמו כן, אקבע שלמרות הקביעה האמורה, הדבר עדיין לא מקרב את המאשימה לתוצאה המיוחלת של הרשעה.
18. בסופו של יום, באסם לא הודה בחקירותיו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום וטען שהפעילות של חברת שלהבת הייתה חוקית לחלוטין ושישנן עסקאות אמת מאחורי החשבוניות השונות שהתקבלו על ידה ומאחורי החשבוניות שנתנה לאחרים, אך לא המציא מסמכים וראיות לתמיכה בטענותיו אלה. בעדותו בבית המשפט, באסם הרחיק לכת אף יותר וטען שלא היה מנהל פעיל בחברת שלהבת אלא עושה דברו של תאמר.
19. ייאמר כבר עתה שהעדות שבאסם מסר בבית המשפט הותירה רושם שלילי ונמצאה בלתי מהימנה. אף על פי כן, בהעדר קיומן של ראיות קבילות ובנות משקל שמפלילות את באסם וחברת שלהבת, בית המשפט לא יכול לבסס הרשעה בפלילים בהסתמך רק על חוסר מהימנות עדותו של נאשם בבית המשפט או על העובדה שלא הביא ראיות לגבי אמיתות העסקאות שבוצעו על ידי חברת שלהבת.
20. לגבי האישום הראשון, המאשימה ייחדה פרק בסיכומיה (עמ' 7 לסיכומים) עם הכותרת "הוכחת ניכוי תשומות בהעדר מסמכים". באותו פרק בסיכומיה, המאשימה טענה שלמרות שתאמר לא העיד, עדיין ניתן להרשיע את באסם וחברת שלהבת בניכוי מס תשומות שלא כדין וזאת בהסתמך על שתי עובדות שהוכחו על ידה. העובדה הראשונה היא שחברת שלהבת אכן ניכתה מס תשומות בסכום נכבד של למעלה מחמישה מיליון ₪ והעובדה השנייה היא שבאסם שימש כמנהל פעיל של חברת שלהבת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

21. המאשימה טוענת שדי בשתי העובדות האמורות על מנת שיעבור נטל הבאת הראיות לנאשמים כדי שיוכיחו את אמיתות העסקאות שמאחורי החשבוניות שמהן נוכה מס התשומות. המאשימה מפנה לכלל הראייתי שקובע ששאלת אמיתות העסקאות שמאחורי החשבוניות שמהן נוכה מס התשומות היא מסוג המידע שמצוי בידי הנאשם. לטענת המאשימה, ככל שהנאשמים לא יעמדו בנטל האמור, די בכך על מנת להרשיעם. טענה זו היא שגויה ואין לקבלה.
22. העובדה הראשונה והשנייה, יחדיו, אינן מקימות תשתית ראייתית מפלילה נגד הנאשמים שביצעו עבירות מס מסוג פשע של ניכוי מס תשומות שלא כדין מתוך חשבוניות פיקטיביות. המאשימה עדיין חייבת להניח תשתית ראייתית מפלילה כנגד הנאשמים וזאת כשלב מקדים בטרם שבית המשפט יעביר את נטל הבאת הראיות לנאשמים.
23. במילים אחרות, כל עוד המאשימה לא הניחה תשתית ראייתית מפלילה שניתן מכוחה להסיק שהחשבוניות שחברת שלהבת ניכתה מהן את מס התשומות, הן פיקטיביות, הנאשמים פטורים מהבאת ראיות שמוכיחות שישנן עסקאות אמת מאחורי אותן חשבוניות. במילים פשוטות, המאשימה לא יכולה למלא את ה-"אין" שבראיותיה רק מתוך ה-"אין" שבראיות הנאשמים.
24. **באשר לאישום השני**, בכתב האישום נטען שישנן שתי קבוצות של חשבוניות פיקטיביות שנמסרו על ידי באסם וחברת שלהבת לשני גורמים שונים, חברת דיא מכימר בע"מ וחברת אלירן ש. בע"מ. כאמור, תאמור לא העיד במשפט. ואם לא די בכך, הבעלים של חברת דיא מכימר בע"מ, ששמו דיא מכימר, נרשם כעד ברשימת עדי התביעה בכתב האישום, אך בפועל לא הובא להעיד. ולבסוף, באשר לחברת אלירן ש. בע"מ, העדים שהובאו תמכו יותר במסקנה שהחשבוניות שהונפקו עבור החברה האמורה על ידי חברת שלהבת, הן חשבוניות אמת שיש מאחוריהן עבודות שבוצעו בפועל, מאשר במסקנה ההפוכה.
25. בפרק הבא אסביר מדוע אני סבור שהנאשם הוא אכן מנהל פעיל בחברת שלהבת. בפרק שלאחריו אתאר את המתווה הדיוני שינחה אותי בהכרעת הדין מתי עובר נטל הבאת הראיות לנאשמים ומתי לא, וזאת כבסיס עיוני לתוצאת הזיכוי שתהיה בהמשך לגבי שני האישומים. לאחר מכן, אדון בראיות שנוגעות לאישום הראשון תוך יישום המתווה הדיוני ולבסוף אדון בראיות שנוגעות לאישום השני תוך יישום המתווה הדיוני.

באסם הוא "מנהל פעיל" של חברת שלהבת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

26. הנני קובע כממצא עובדתי שבאסם היה מנהל פעיל של חברת שלהבת מחודש מאי 2013 ועד חודש מרץ 2014. קביעה זו נובעת מהשילוב בין שתי ראיות מרכזיות. ראשית, פרוטוקול האסיפה הכללית של חברת שלהבת מיום 20.5.13 (ת/31) ואשר חתום על ידי תאמר בתוקף תפקידו כדירקטור של חברת שלהבת ובו הוחלט על מינויו של באסם למורשה חתימה של חברת שלהבת ולמנהל פעיל (להלן: **פרוטוקול המינוי**). שנית, הודאתו של באסם בחקירה שהוא אכן מנהל פעיל.

27. ראשית, פרוטוקול המינוי (ת/31). הפרוטוקול אושר על ידי עורך דין מאהר אבו סיאם. בפרוטוקול נאמר שבאסם מונה "כמורשה חתימה ומוסמך לחתום בשם התאגיד על כל מסמך לרבות שהוא רשאי לנהל את ענייני החברה מול לקוחותיה ובכלל זה ניהול משא ומתן, כריתת וחתימת חוזים, הגשת חשבונות וחשבוניות וקבלת שקים ותשלומים למיניהם ותשלום משכורות לעובדי התאגיד".

28. אמנם עורך דין מאהר אבו סיאם לא היה עד במשפט על מנת שיעיד על עצם עריכת פרוטוקול המינוי ועל חתימתו על ידי תאמר בפניו ומכאן טענת ההגנה להעדר קבילות של פרוטוקול המינוי. עם זאת, הנאשם בחקירתו אישר שידע על קיומו של פרוטוקול המינוי ואישר שתאמר חתם על פרוטוקול המינוי אצל עורך דין מאהר אבו סיאם ושהוא (באסם) הסכים להיות מורשה חתימה של חברת שלהבת (ראו הדברים שמסר הנאשם באמרות החוץ שלו: ת/4 ש' 29-27; ת/5 ש' 32-33, 65-66, 112; ת/1 ש' 71-72).

29. הודאתו של באסם בחקירותיו לגבי עצם עריכת פרוטוקול המינוי ומודעותו והסכמתו לגבי תוכנו, היא המקור הראיתי שמכוחו הפרוטוקול הופך לראייה קבילה. לכן, הנני קובע שפרוטוקול המינוי הוא ראייה קבילה ויש לייחס לו את מלוא המשקל.

30. שנית, הודאתו של באסם בחקירותיו שהוא אכן היה המנהל הפעיל של חברת שלהבת. הנאשם אישר בחקירותיו בפני חוקרי רשות המיסים את העובדות הבאות:

(-) שהוא מונה להיות מורשה חתימה בחברת שלהבת ושנחתמו המסמכים הרלוונטים למינויו אצל עורך דין בשם מאהר אבו סיאם (ת/4 ש' 29-27; ת/5 ש' 32-33, 65-66, 112; ת/1 ש' 71-72).

(-) שהוא מיופה הכוח בחשבון הבנק של חברת שלהבת (ת/1 ש' 101).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

- (-) שהוא הורה לתאמר "שב בצד ואני יטפל בחברה" (ת/4 ש' 34). כמו כן, אישר שתפקידו של תאמר בחברת שלהבת היה "כמעט כלום" ושבאסם בעצמו טיפל בכל הניהול של החברה (ת/4 ש' 66-67).
- (-) שהוא חתם על חשבוניות של חברת שלהבת והוציא חשבוניות בשמה וגם ניהל את ספריה (ת/5 ש' 190-198).
- (-) שהוא חתם על חוזים בשמה של חברת שלהבת (ת/4 ש' 124).
- (-) שהוא התנהל מול הלקוחות של חברת שלהבת ומול רואי החשבון שלה וגם אישר שהוא זה שהוציא שיקים של חברת שלהבת (ת/5 ש' 103-104).
- (-) שהוא דאג לשלם את דו"חות המע"מ של חברת שלהבת (ת/4 ש' 63).
- (-) שהוא ניהל את חברת שלהבת (ת/5 ש' 101) ושהיה אחראי על החישובים שלה בענייני רווח והפסד (ת/5 ש' 102).
31. התפקידים שביצע הנאשם בחברת שלהבת, וזאת על פי הודאתו בחקירה, עונים על המבחן הפונקציונאלי שנקבע בפסיקה לענין הגדרתו של אדם כמנהל, קרי אורגן של החברה שמעשיו הם מעשי החברה עצמה (ע"פ 99/14 מדינת ישראל נ' מליסרון בע"מ (פורסם בנבו, 25.12.14) בפסקאות קטו' עד קכא' בפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין (כתוארו דאז)).
32. בסיכומים בכתב שהוגשו מטעם באסם נטען שנוסח האזהרות שנמסרו לנאשם בעת חקירתו על ידי חוקרי רשות המיסים היו פגומות (עמ' 17 ו-18 לסיכומי ההגנה), דבר שלטענת ההגנה אמור להשליך על קבילות אמרות החוץ שנגבו ממנו ועל משקל שיש לייחס להן. טענה זו היא מופרכת מעיקרה ודינה להידחות.
33. מן הראוי לציין שבאסם ביקש להגיש מענה מפורט בכתב לכתב האישום. במענה שהוגש לבית המשפט ביום 15.11.21 הוא לא העלה ולו בדל טענה בדבר העדר קבילות אמרות החוץ שלו בפני החוקרים. הוא גם לא ציין שנוסח האזהרות שנמסרו לו על ידי חוקרי רשות המיסים בטרם חקירתו נפלו בהם פגמים שגורעים מקבילות האמרות או ממשקלן.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

34. הלכה פסוקה היא שנאשם שמבקש לטעון לפסלות אמרות החוץ שלו, מוטלת עליו חובה לנמק את העילות ואת העובדות שמקימות מבחינתו את הטענה לפסלות אמרות החוץ שלו. על הנאשם להבהיר מה הן העובדות והעילות שרלוונטיות לפסלותה של כל אחת מהאמרות שהוא טוען לפסלותה וכל זאת עוד לפני שמעידים את העדים של התביעה שרלוונטיים לטענות הפסלות (ע"פ 85/56 סוטי נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד י', 935, 936-937 (1956); ע"פ 8620/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.11.13) פסקה 12 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל; ע"פ 1520/97 חדד נ' מדינת ישראל פ"ד נה(2) 337, 347 (2000)).
35. בין אם הנאשם טוען לפסלות אמרות החוץ שלו בשל כך שמדובר באמרה שאיננה חופשית ומרצון לפי סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א – 1971 (להלן: **פקודת הראיות**) ובין בשל כך שמדובר באמרה שפסולה מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, עדיין חלה עליו חובה לפרט את העובדות והעילות שמכוחן יש לפסול כל אמרה ואמרה.
36. בפועל, במענה של באסם לכתב האישום הוא לא העלה ולו בדל טענה לפסלות אמרה כלשהי מאמרות החוץ שלו וגם לא פירט את עילות הפסלות בנוגע לכל אמרה ואמרה וגם לא הסביר מדוע יש לייחס משקל נמוך לכל אמרה ואמרה. די בכך על מנת לדחות על הסף את הטענות שהועלו רק בשלב הסיכומים בדבר פגמים שנפלו באזהרה של הנאשם בחקירותיו.
37. אף על פי כן, ומעבר לנדרש, אדון בכל זאת בטענות שהועלו בסיכומי ההגנה שכביכול נפלו פגמים באזהרה שהופנתה לבאסם בחקירותיו. טענותיו הם בעיקר שתיים. ראשית, שלא נאמר לבאסם בעת שנחקר על ידי חוקרי רשות המיסים באיזה עבירות ספציפיות לפי חוק מע"מ הוא חשוד ונעשתה רק הפניה כללית לחוק מע"מ. שנית, האזהרה לא כללה הפנייה לסעיף 119 לחוק מע"מ שמכוחו ניתן להרשיע מנהל פעיל על עבירה שבוצעה על ידי החברה. שתי הטענות אין בהן ממש ודין להידחות.
38. בפסיקה נקבע שאזהרה כדין צריכה לכלול את שלושת המרכיבים שמופיעים בסעיף 28(א) לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה – מעצרים] תשנ"ו – 1996 (להלן: **חוק המעצרים**), וכן תיאור העבירות שבזיקה אליהן נחקר החשוד (ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.8.12) פסקאות 115 ו-123 לדעתו של כב' השופטת דנציגר). שלושת המרכיבים הם כדלקמן: ראשית, אזהרה לחשוד כי אינו חייב לומר דבר העלול להפלילו; שנית, כי כל דבר שיאמר עשוי לשמש ראיה כנגדו; שלישית, הימנעותו מלהשיב לשאלות עשויה לחזק את הראיות נגדו. ולענייננו, בכל אחת מאמרות החוץ של באסם מולאו שלושת המרכיבים שצוינו לעיל.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

39. כמו כן, בפסיקה נקבע כי המבחן המנחה לבדיקת חוקיותה של אזהרה שנמסרת על ידי המשטרה לחשוד הוא האם החשוד ידע והבין את מהות החשדות נגדו על מנת להעמידו על הזכות לחיסיון מפני הפללה עצמית ואין חובה לפרט בצורה דוקנית את כל מהות האירוע. האזהרה אינה אלא כדי לוודא שהחשוד מודע לזכותו לשתוק ועל כן כאשר ברור שהנאשם כבר מודע לכל הפרטים המהותיים לחשד, חסרונו של פרט כזה או אחר מנוסח האזהרה בחקירה נוספת, אינו גורע מכובד משקלה ואין בו כשלעצמו כדי להביא לפסלות אמרת החוץ (ע"פ 10477/09 מובארק נ' מדינת ישראל [פורסם בבנו] (10.4.13) פסקאות 102 לעד 105 לפסק דינה של כבוד השופטת נאור (כתוארה דאז); רע"פ 3445/01 אלמליח נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 870, 865 (2002)).

40. לגבי הטענה הראשונה של באסם בסיכומיו, הרי שאין חובה לפרט באזהרה את הסעיפים הספציפיים של חוק מע"מ שבהם באסם חשוד ואין כל פסול בכך שנאמר לו שהוא חשוד באופן כללי בעבירות מס לפי חוק מע"מ. למעשה, די בשאלות שהופנו אליו לגבי תפקידו בחברת שלהבת ולגבי האירועים מושא שני האישומים שיוחסו בכתב האישום על מנת שבאסם יוכל להחליט אם הוא מעוניין לשמור על זכות השתיקה או לא. בכל מקרה, ברור מתשובותיו של באסם בחקירותיו שהוא הבין היטב בגין מה הוא נחקר.

41. לגבי הטענה השנייה שנפל פגם בנוסח האזהרה שנמסרה לבאסם בטרם שנחקר בשל כך שלא נאמר לו שהוא חשוד בביצוע עבירה לפי סעיף 119 לחוק מע"מ, גם טענה זו אין בה ממש. אין חובה להודיע לבאסם בגוף האזהרה שהוא עלול להימצא אשם בעבירות המס שבוצעו על ידי חברת שלהבת מכוח תפקידו כמנהל פעיל תוך הפנייה לסעיף ספציפי בחוק מע"מ שהוא סעיף 119.

42. יתר על כן, בית המשפט גם יכול לעשות שימוש בסעיף 119 לחוק מע"מ (הרשעת מנהל בעקבות הרשעת החברה) או בסעיף 23 לחוק העונשין (הרשעת החברה בעקבות הרשעת המנהל) גם אם סעיפים אלה לא אוזכרו בהוראות החיקוק שמופיעות בכתב האישום. יוזכר, סעיף 184 לחסד"פ קובע שבית המשפט רשאי להרשיע נאשם גם בעבירה שלא הופיעה בכתב האישום וזאת כל עוד ניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן. בגוף כתב האישום נאמר במפורש שבאסם היה מנהל פעיל של חברת שלהבת ולכן הייתה לו האפשרות המלאה להתגונן כנגד טענה זו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

43. כמו כן, בפסיקה נקבע שניתן להרשיע את המנהל הפעיל של תאגיד בגין עבירה שבוצעה על ידי התאגיד גם אם התאגיד לא הורשע בה וגם אם התאגיד לא הועמד לדין בגינה (רע"פ 4844/00 ברקאי נ' מדינת ישראל פ"ד נו"ד (2) 37, 44 (2001)).

44. לכן, הקביעה העובדתית שבאסם היה מנהל פעיל של חברת שלהבת בעינה עומדת ואמרות החוץ של באסם שבהן הודה, בין במפורש בין במשתמע, שהוא מנהל פעיל של חברת שלהבת, הן כולן ראיות קבילות לכל דבר ועניין. לאור מופרכות הטענה להעדר קבילות אמרות החוץ, מתייטר הצורך להפנות ל-"דבר מה נוסף". מעבר לנדרש, אציין שיש "דבר מה נוסף" בדמות פרוטוקול המינוי של באסם למנהל פעיל (ת/31) ושנחתם על ידי תאמר.

45. כאן המקום להבהיר שהדברים שמסר באסם בעדותו בבית המשפט שהוא לא היה מנהל פעיל בחברת שלהבת ושתאמר איים עליו במהלך מפגש אקראי עמו בקניון בלוד לומר בחקירותיו בפני חוקרי רשות המיסים שהוא באסם היה הדמות הדומיננטית והמנהל הפעיל של חברת שלהבת, הם בלתי מהימנים בעליל (ראו דברי הנאשם בפרוט' מיום 15.12.24 עמ' 63 ש' 1-29, עמ' 64 ש' 1-3, עמ' 65 ש' 1-18, עמ' 66 ש' 13-21, עמ' 67 ש' 3-4).

46. עדותו של הנאשם בבית המשפט שהוא בכלל לא קשור לחברת שלהבת ולא מנהל פעיל שלה ובסך הכל היה עושה דברו של תאמר, היא עדות כבושה שיש לייחס לה משקל אפסי. ודוק, הטענה של הנאשם שתאמר איים עליו ולכן החליט לומר בחקירותיו בפני חוקרי רשות המיסים שהוא הדמות המובילה והדומיננטית בחברת שלהבת, לא הועלתה כלל במענה של באסם לכתב האישום. טענה זו הועלתה לראשונה רק בעדותו בבית המשפט שנשמעה בפברואר 2024 כאשר העבירות הן משנת 2013 ו-2014 וכתב האישום הוגש בשנת 2018. ולכן יש לייחס לטענה זו משקל אפסי.

47. אחרי שהכרעתי בנקודה העובדתית שהייתה במחלוקת בין הצדדים והיא האם באסם היה מנהל פעיל של חברת שלהבת, כעת אתאר את המתווה הדיוני שינחה אותי בהמשך ושנוגע לשאלה מתי עובר נטל הבאת הראיות לנאשם במסגרת דיון בעבירות מס בהליך הפלילי.

המתווה הדיוני

48. המאשימה טוענת שהחשבוניות שנוגעות לאישום הראשון והחשבוניות שנוגעות לאישום השני הן כוזבות בעוד שבאסם טוען שבשני האישומים מדובר בחשבוניות אמת. על כן, הדיון

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

- בהכרעת הדין ייסוב סביב השאלה האם המאשימה עמדה בנטל הראייתי להוכיח שמדובר בחשבוניות כוזבות, או לא.
49. דיני המס יש בהם הליך אזרחי והליך פלילי. הנטלים הראייתיים בהליך האזרחי כאשר מדובר בעוסק שהוא בסטטוס של נישום שונים לחלוטין מהנטלים הראייתיים בהליך הפלילי בעת שמדובר בעוסק שהוא בסטטוס של נאשם. חשוב לזכור שבעת שמדובר בשאלת הנטלים ושאלת דיות הראיות, נישום לחוד, ונאשם לחוד.
50. בהליך האזרחי, בערעור של עוסק-נישום על החלטת המדינה בכובעה כרשות המיסים לפסילת ספרים או בעת שעוסק-נישום מבקש שיותר לו לנכות מס תשומות מחשבוניות מסוימות, נטל השכנוע ונטל הבאת הראיות הראשוני להוכיח את אמיתות העסקאות שמאחורי החשבוניות מוטל על העוסק-הנישום (ראו סעיפים 38, 77(א) ו-83(ד) לחוק מע"מ וגם דנ"א 6067/14 זאב שרון קבלנות בנין ועפר בע"מ נ' מנהל מע"מ [פורסם בנבו] (6.8.2015) פסקאות 8 – 13 להחלטתה של כבוד הנשיאה השופטת נאור).
51. לעומת זאת, בהליך הפלילי, בעת שהמדינה בכובעה כמאשימה טוענת כנגד העוסק-הנאשם שביצע עבירת מס מסוג פשע בכך שניכה מס תשומות מחשבונית כוזבת (בין פיקטיבית ובין זרה) או שהנפיק לאדם אחר חשבונית כוזבת (בין פיקטיבית ובין זרה), נטל השכנוע ונטל הבאת הראיות הראשוני להוכיח את הטענה בדבר היותה של חשבונית מסוימת כוזבת, רובץ תמיד לפתחה של המדינה.
52. ודוק, בשונה מההליך האזרחי, בהליך הפלילי לא הנאשם נושא בנטל השכנוע ובנטל הבאת הראיות הראשוני להוכיח את אמיתות העסקאות שמאחורי החשבונית שקיבל או הנפיק, אלא המדינה היא זו שנושאת בנטל השכנוע ובנטל הבאת הראיות הראשוני להוכיח שמדובר בחשבונית כוזבת שאין מאחוריה עסקת אמת.
53. לאור העובדה שעסקינן בהליך פלילי, המתווה הדיוני שינחה אותי בעת בחינת הראיות בתיק שבפניי מורכב משישה שלבים (להלן: המתווה הדיוני). אתאר את כל אחד מששת השלבים של המתווה הדיוני בנפרד.
54. השלב הראשון, קיימים שני סוגי נטלים: בדיני ראיות, הן במשפט הפלילי והן במשפט אזרחי, קיימים שני סוגי נטלים. הנטל הראשון הוא נטל השכנוע והנטל השני הוא נטל הבאת הראיות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

שמתחלק לנטל הבאת ראיות ראשוני שחל על המאשימה ונטל הבאת ראיות משני שחל על הנאשם.

55. **השלב השני**, נטל השכנוע רובץ על כתפי המאשימה: הכלל הבסיסי במשפט הפלילי הוא כי על המאשימה להוכיח את אשמו של הנאשם מעל לכל ספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין התשל"ז – 1977). באחד מפסקי הדין שדן באחריות הפלילית לעבירות מס שבוצעו נקבע שהכלל האמור חל "מראש הראשים ועד סוף הסופים" (פסקה 5 לפסק דינו של כבוד השופט הנדל ב-רע"פ 1840/12 **עוזר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 30.4.13) (להלן: פסק דין **עוזר**)).

56. **השלב השלישי**, נטל הבאת הראיות הראשוני חל על המאשימה: מכח נטל השכנוע, הרי שנטל הבאת הראיות הראשוני חל תמיד על המאשימה. הוזה אומר, תחילה על התביעה להניח תשתית ראיתית מפלילה שמכוחה ניתן ללמוד מעל לכל ספק סביר על אשמו של הנאשם בביצוע העבירות שמיוחסות לו בכתב האישום. ככל שהמאשימה לא תעמוד בנטל הבאת הראיות הראשוני, אזי, יש לזכות את הנאשם גם **מבלי** לבחון את הראיות שהביא, או לא הביא, כנגד תשתית זו (פסק דין **עוזר**, פסקה 5).

57. **השלב הרביעי**, בחינת "דיות" הראיות שהובאו על ידי המאשימה: ככל שבית המשפט יגיע למסקנה כי "די" בראיות שהביאה המאשימה לחובת הנאשם על מנת להרשיעו, רק אז יעבור נטל הבאת הראיות לנאשם, קרי נטל הבאת הראיות המשני יקום לתחיה. ככל שבית המשפט יגיע למסקנה שאין "די" בראיות שהובאו על ידי המאשימה, יש לזכותו, ובמקרה כזה נטל הבאת הראיות המשני נותר רדום ולא יקום לתחיה והנאשם פטור מלהביא ראיות כלשהן מטעמו. כאשר מדובר בעבירות מס, שאלת "דיות" הראיות מושפעת מכללי המשנה הבאים:

א. **ראשית**, אמיתות העסקאות נשוא החשבונות, היא מסוג המידע המצוי בידי הנאשם. בפסיקה נקבע שכאשר המידע שהמאשימה צריכה להוכיח (כגון העדר אמיתות העסקאות), מעצם טיבו מצוי בידי הנאשם (קרי, הוא זה שבאמת יודע האם ביצע עסקת אמת, או לא), אזי, כמות הראיות שתידרש מהתביעה על מנת לצאת ידי חובה בקשר לאותו מידע, תהיה מזערית. מדובר בכלל ראיתי שחל הן בעבירות מס והן בעבירות אחרות (ראו: יעקב קדמי **על הראיות** (תש"ע – 2009, חלק רביעי עמ' 1709). ליישום של הכלל האמור בעבירות מס, ראו רע"פ 7863/04 **עוואודה לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 27.9.04) בפסקה 7 להחלטתו של כבוד השופט חשין (כתוארו דאז).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

ב. **שנית**, העיקרון לפיו "מידע המצוי בידי הנאשם", כבסיס להפחתת "דיות" הראיות הנדרשות מהמאשימה, נובע לא רק מהפסיקה הכללית, אלא גם מהוראות הדין שיחודיות לדיני המס, וזאת משני מקורות שונים שהולכים יד ביד:

(-) הראשון, סעיף 38 לחוק מע"מ קובע כי נישום רשאי לנכות מס תשומות מחשבוניות שהוצאו לו כדין. בפסיקה נקבע כי הנטל להראות כי חשבוניות המס שבהן החזיק העוסק ושימשו בסיס לניכוי מס תשומות, אכן הוצאו לו כדין, רובץ על שכמו של העוסק. לשימוש בסעיף זה בהקשר של עבירות מס במישור הפלילי, ראו ע"פ 5783/12 **גלם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.9.14) פסקה 96 לפסק דינו של כבוד השופט שהם.

(-) השני, כל עוסק מחויב לשמור את ה-"תיעוד הנלווה" לפנקסי החשבונות אותן הוא מנהל וזאת עד שבע שנים (ראו סעיף 1 לתקנות מס ערך מוסף (ניהול פנקסי חשבונות) וכן ראו הוראות סעיפים 5 – 10 וסעיף 25(ג) להוראות מס הכנסה (ניהול פנקסי חשבונות), תשל"ג – 1973 (להלן: **חובת התיעוד**).

ג. **שלישית**, עצם הפרת חובת התיעוד או העדר שמירת התיעוד הנלווה על ידי הנאשם, קרי אינו מציג את הראיות שאמורות להיות בחזקתו ומוכיחות את תקינות פעילותו העסקית (כגון מסמכים נאותים או ספרי חשבונות נאותים שראוי היה שהנאשם יקיים), יכולה, כשלעצמה, להוות בסיס נסיבתי לקביעה כי הוכח היסוד הנפשי מסוג כוונה להתחמק מתשלום מס, ואשר הינו רכיב מרכזי בעבירות מס מסוג פשע. לדוגמאות מהפסיקה ליישום כלל זה בעבירות מס ראו: רע"פ 3883/06 **חברת בשיר ר.מ לבניה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.11.06) פסקה 3 להחלטתו של כבוד השופט לוי; ע"פ 5529/12 **אוהב ציון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (9.11.14) פסקאות 24-27 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות והאסמכתאות המובאות שם.

58. **השלב החמישי**, העברת נטל הבאת הראיות לנאשם לעורר ספק סביר: לאחר שהמאשימה הביאה מספיק ראיות שיש בהן כדי לבסס הרשעה מעל לכל ספק סביר, עובר נטל הבאת הראיות לנאשם לעורר ספק סביר כנגד התשתית הראייתית המסבכת שהונחה כנגדו על ידי המאשימה (פסק דין **עוזר**, פסקה 5). מטבע הדברים, הנטל לעורר ספק סביר הינו בעל עוצמה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

שהיא משמעותית נמוכה יותר מעוצמת הנטל הראייתי שרובץ לפתחה של המאשימה להוכחת אשמו של הנאשם.

59. **השלב השישי**, בחינת "דיות" הראיות שהביא הנאשם לעורר ספק סביר: לאחר שעבר נטל הבאת הראיות לנאשם לעורר ספק סביר, יש לדון בשאלת "דיות" הראיות שהביא הנאשם, היינו האם די בראיות שהביא על מנת לעורר "ספק סביר" ולזכותו בדין. עם זאת, מכוח העיקרון ששאלת אמיתות העסקאות שמאחורי החשבונות שהנאשם ניכה מהן את מס התשומות, היא מסוג המידע שמצוי בידי הנאשם, ככל שהנאשם לא יביא ראיות שיש בהן לעורר ספק סביר שקיימות עסקאות אמת מאחורי החשבונות נשוא כתב האישום, הוא יורשע בדין.

60. **ודוק**, עצם הפרת חובת התיעוד איננה מקימה, באופן אוטומטי, חזקה שבעובדה כי הנאשם ביצע עבירות מס מסוג פשע, שלצדן יסוד נפשי של "כוונה" להתחמק מתשלום מס. ניתן להפר את חובת התיעוד ולהיות מואשם בעבירות מס קלות יותר שאינן מסוג פשע כגון עבירות עוון או עבירות קנס (ראו למשל סעיף 117(א)(7) לחוק מס ערך מוסף וכן סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה, שעניינם עבירות עוון בשל כך שנאשם לא ניהל פנקסי חשבונות כנדרש על פי דין; וכן ראו את העבירה המנהלית של אי ניהול ספרים לפי תקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי – חיקוקי מסים) תשמ"ז – 1987, תוספת, חלק שני, סעיף 1, סעיף קטן (5)).

61. ככל שהמאשימה לא תעמוד בנטל הבאת הראיות הראשוני, אזי, לא ניתן להסיק מסקנה מרשיעה כנגד הנאשם רק מעצם הפרת חובת התיעוד. המאשימה לא יכולה לבסס את ה-"יש" שלה (קרי, ביסוס תשתית ראייתית מפלילה לפיה החשבונות שהנאשם ניכה ממנה את מס התשומות או החשבונות שהנפיק לאדם אחר היא כוזבת ואין מאחוריה עסקת אמת, וזאת מעל לכל ספק סביר) רק על ה-"אין" של הנאשם (קרי, מעצם כך שהנאשם הפר את חובת התיעוד ולכן לא יכול להוכיח את אמיתות העסקאות שמאחורי החשבונות).

62. המיקום הגיאומטרי של הטענה של המאשימה שהנאשם הפר את חובת התיעוד הוא **בשלב החמישי** של המתווה הדיוני, היינו רק לאחר שנטל הבאת הראיות עבר לנאשם. הפרת חובת התיעוד איננה רלוונטית לשלבים הראשון עד הרביעי, כאשר אנו מצויים עדיין במצב דברים שבו נטל הבאת הראיות הראשוני עדיין מוטל על המאשימה.

63. כמו כן, המאשימה לא יכולה לדלג על השלבים הראשון עד הרביעי, קרי לא להביא ראיות שמסבכות את הנאשם, ולעבור ישירות לשלב החמישי בכך שתדרוש למלא את ה-"אין"

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

שבראיותיה (העדר הנחת תשתית ראייתית מסבכת) מה-"אין" של הנאשם (הפרת חובת התיעוד). ככל שהמאשימה תבקש לעשות כן, הנאשם יזוכה, וזאת גם אם הפר את חובת התיעוד, קרי אין בידיו מסמכים נאותים המאמתים את טענתו בדבר אמיתות העסקאות שמאחורי החשבוניות שכלל אותן בספרי החשבונות שלו.

64. בפרקים הבאים אבחן את הראיות שהובאו לעניין האישום הראשון ולעניין האישום השני בהתאם למתווה הדיוני שתואר לעיל.

האישום הראשון

65. באישום הראשון נטען שהנאשמים הגישו לרשויות מע"מ שבעה דו"חות תקופתיים של חברת שלהבת בתקופה שבין מאי 2013 ומרץ 2014 וניכו בדו"חות שהוגשו מס תשומות בסכום כולל של 5,110,724 ₪. לטענת המאשימה מדובר בדו"חות כוזבים בשל כך שלא היו לנאשמים מסמכים המוכיחים את אמיתות העסקאות שמאחורי הדו"חות שהוגשו. ולכן, מיוחסות לבאסם ולחברת שלהבת שבע עבירות של ניכוי מס תשומות שלא כדין במטרה להתחמק או להשתמט מעבירות מס לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מע"מ.

66. במסגרת נטל הבאת הראיות הראשוני, המאשימה הניחה בפני בית המשפט את הראיות שלהלן ומבחינתי העובדות הבאות הוכחו ברמה הנדרשת במשפט הפלילי:

(-) ראשית, באסם הוא "מנהל פעיל" של חברת שלהבת. המשמעות המשפטית של עובדה זו היא שהוא נושא באחריות פלילית על חטאיה בתחום עבירות המס (סעיף 119 לחוק מע"מ) והיא נושאת באחריות פלילית על חטאיו בתחום עבירות המס (סעיף 23 לחוק העונשין), הכל כמובן בכפוף לכך שיוכח שלפחות אחד מהם חטא בפלילים וביצע עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מע"מ. עובדת היותו של באסם "מנהל פעיל" בחברת שלהבת כבר נדונה בהרחבה בפרק קודם (פסקאות 24 עד 44 להכרעת הדין).

(-) שנית, חברת שלהבת הגישה שבעה דו"חות לרשויות מע"מ וניכתה בהם מס תשומות בסכום כולל של 5,110,724 ₪. עובדה זו איננה במחלוקת. בעמ' 8 לסיכומים בכתב שהוגשו על ידי באסם נאמר "המדינה אכן הוכיחה כי הנאשם לא מסר מסמכים ואכן הוכיחה כי הנאשמת 2 ניכתה את התשומות".

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

67. בפועל, אלה כל הראיות שהביאה המאשימה להוכחת העבירות שמפורטות באישום הראשון. הנאשם הוא מנהל פעיל של חברת שלהבת והאחרונה ניכתה מס תשומות בסך של 5,110,724 ש. **הא ותו לא.** המאשימה טוענת שכעת עובר נטל הבאת הראיות לנאשמים להוכיח את אמיתות העסקאות שנוגעות למס התשומות שנוכה, וככל שהנאשמים לא יביאו את הראיות הנדרשות, יש להרשיעם בדין. ולא היא. מדובר בהפיכת היוצרות של דיני הראיות במשפט הפלילי ובית המשפט לא ייתן לכך יד.

68. נחזור למתווה הדיוני שכאמור יש בו שישה שלבים. במקרה שבפני, הזיכוי מתרחש כבר בשלב הרביעי והמאשימה בכלל לא הגיעה לשלב החמישי ולכן מטבע הדברים גם לא לשלב השישי. להלן השלבים אחד עד ארבע:

(-) **השלב הראשון**, בכל הליך משפטי יש את נטל השכנוע ויש את נטל הבאת הראיות. נטל הבאת הראיות מחולק לראשוני ומשני.

(-) **השלב השני**, נטל השכנוע לעולם רובץ לפתחה של המאשימה.

(-) **השלב השלישי**, נטל הבאת הראיות הראשוני חל לעולם על המאשימה. הווה אומר, תחילה על המאשימה להניח תשתית ראייתית שמכוחה ניתן ללמוד מעל לכל ספק סביר על אשמו של הנאשם בביצוע העבירות שמיוחסות לו בכתב האישום. ככל שהמאשימה לא תעמוד בנטל הבאת הראיות הראשוני, אזי, יש לזכות את הנאשם מבלי לבחון את הראיות שהנאשם הביא, או לא הביא, כנגד תשתית זו.

(-) **השלב הרביעי**, הוא השלב שבו יש לבחון את "דיות" הראיות שהמאשימה הביאה במסגרת נטל הבאת הראיות הראשוני. ככל שבית המשפט יגיע למסקנה כי "דיי" בראיות שהביאה המאשימה לחובת הנאשם רק אז יעבור נטל הבאת הראיות לנאשם לעורר ספק סביר כנגד התשתית הראייתית המפלילה שהובאה כנגדו וזאת על ידי הצגת תיעוד מתאים שתומך בטענתו שישנן עסקאות אמת מאחורי ניכוי מס התשומות שבוצע ככל שבית המשפט יגיע למסקנה שאין "דיי" בראיות שהובאו על ידי המאשימה, אזי לא יעבור נטל הבאת הראיות לנאשם, קרי נטל הבאת הראיות המשני נותר רדום ולא יקום לתחיה. וזה בדיוק המקרה שבפניי.

69. הוכחת היותו של הנאשם מנהל פעיל בחברת שלהבת ושהאחרונה ניכתה מס תשומות בסכום כזה או אחר, איננה מוכיחה במאומה שבוצעה עבירת מס מסוג פשע עם יסוד נפשי של כוונה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

- להתחמק מתשלום מס, כדוגמת סעיף 117(ב)5 לחוק מע"מ, קרי שהעסקאות שמאחורי מס התשומות שנוכה הן כוזבות.
70. במילים אחרות, המאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראיות הראשוני ושם מסתיים התיק עם תוצאה של זיכוי וכלל לא עוברים לשלב החמישי של המתווה הדיוני שעניינו העברת נטל הבאת הראיות לנאשם ומטבע הדברים גם לא השלב השישי שעניינו בחינת "דיות" הראיות שהביא הנאשם על מנת לעורר ספק סביר כנגד התשתית הראייתית המפלילה שהונחה כנגדו.
71. למען השלמת התמונה, יש לציין שבאסם וחברת שלהבת הפרו את חובת התייעוד, קרי לא הביאו ראיות שמוכיחות את אמיתות העסקאות שמאחורי פעולת ניכוי מס התשומות על ידי חברת שלהבת.
72. בהודעותיו של הנאשם בפני חוקרי רשות המיסים הוא טען שאכן היה תיעוד לעסקאות מושא החשבונות שפורטו בכתב האישום ולטענתו התיעוד נשמר בתוך ארגו שהיה מונח בביתו אך הארגו הושלך לפח על ידי אחיותיו עוד בשנת 2016 (ת/ש 5/21-30). יתכן שאכן היה ארגו כזה ושאכן נזרק. ויתכן שמעולם לא היה תיעוד ולא היה ארגו ומדובר בטענה שקרית לחלוטין. בין כה ובין כה, חובת התייעוד הופרה.
73. אף על פי כן, המאשימה לא יכולה לבסס את ההרשעה באופן בלעדי מה-"אין" של הנאשם, קרי מהעובדה שלא הביא ראיות מטעמו להוכחת אמיתות העסקאות שמאחורי ניכוי מס התשומות בשבעת הדו"חות שהוגשו לרשויות מע"מ.
74. כאמור, השלב הרביעי של המתווה הדיוני שבו בוחנים את "דיות" הראיות של המאשימה מושפע מהעיקרון שכאשר מדובר ב-"מידע המצוי בידי הנאשם" (קרי, הנאשם הוא זה שמחזיק במידע האם ישנן עסקאות אמת, או לא), ניתן להפחית מכמות הראיות שידרשו מהמאשימה. עם זאת, הפחתה אין משמעה איון טוטאלי של כמות הראיות שידרשו מהמאשימה, עד אפסות. וזה בדיוק מה שהמאשימה מבקשת מבית המשפט לעשות.
75. דרך הילוכה של הטענה של המאשימה שיש להרשיע את הנאשמים באישום הראשון היא כדלקמן:

(-) ראשית, הוכח שבאסם הוא "מנהל פעיל" בחברת שלהבת;

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

- (-) שנית, הוכח שחברת שלהבת ניכתה מס תשומות;
- (-) שלישית, ניתן לעצור כאן והמאשימה פטורה מלהביא ראיות נוספות (קרי, מצב דברים של אפס ראיות מפלילות);
- (-) רביעית, למרות שיש אפס ראיות מפלילות, מכוח העיקרון שאמיתות העסקאות מושא מס התשומות שנוכה בדו"חות התקופתיים הוא מסוג המידע שמצוי בידי באסס וחברת שלהבת, כעת יש להעביר את נטל הבאת הראיות אליהם כדי שיוכיחו שמדובר בעסקאות אמת.
- (-) חמישית, לאור העובדה שבאסס וחברת שלהבת לא הביאו ראיות להוכחת אמיתות העסקאות, יש להרשיעם בדין.
76. מסלול ההרשעה שמוצע על ידי המאשימה הוא שגוי ובלתי מתקבל על הדעת. מדובר במסלול שבו התהפכו היוצרות בדיני הראיות של המשפט הפלילי. מדובר במסלול שהוא טוב ונכון להליך האזרחי אך לא להליך הפלילי. כאן יש לומר בקול ברור וצלול, בעת שהמאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראיות הראשוני (אפס ראיות מפלילות), אזי נטל הבאת הראיות המשני שחל על הנאשמים נותר רדום ובכלל לא קם לתחיה ולכן אין מנוס מזיכויים וזאת גם אם לא הביאו ראיות להוכחת אמיתות העסקאות.
77. על מנת לסבר את האוזן אף יותר, תאמר הופיע כעד ברשימת עדי התביעה של התיק הנוכחי. כאמור, התיק האחר שלו נדון בפניי בגין אותן עבירות שמיוחסות לבאסס וחברת שלהבת בכתב האישום הנוכחי ונגזר דינו על ידי. בגזר דינו נקבע לפי הודאתו בפני בתיק האחר שחברת שלהבת נוהלה על ידי באסס כחברת קש שכל מטרתה הונאת רשויות המס תוך שימוש, בין השאר, בשירותיו של תאמר שהיה כלי שרת בידי באסס.
78. בסופו של יום, בתיק הנוכחי שהתנהל נגד באסס וחברת שלהבת, תאמר לא אותר על ידי המאשימה ולכן גם לא העיד. יוזכר, כתב האישום הוגש בשנת 2018 והכרעת הדין ניתנה בשנת 2024, כאשר הדחיות נבעו, בין השאר, בשל קושי של המאשימה לאתר את תאמר. בנוסף, בתיק הנוכחי נגד באסס וחברת שלהבת, גזר הדין של תאמר לא הוגש כראיה. וכמובן שבהעדר העדתו של תאמר גם לא ניתן להגיש את גזר דינו כראייה בתיק הנוכחי. התוצאה המעשית היא שיש לזכות את באסס וחברת שלהבת מהעבירות המפורטות באישום הראשון. כפי שעוד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

- יוסבר בהרחבה בהמשך, הדבר מוביל למסקנה הנוספת שיש לזכותם גם מן העבירות שמופיעות באישום השני.
79. הנחת היסוד של המאשימה בסיכומיה שניתן להסתפק בהוכחת היותו של באסם מנהל פעיל בחברת שלהבת ושהאחרונה ניכתה מס תשומות, מבלי להביא עדים מטעמה שיעידו על פלילות מעשיהם של באסם וחברת שלהבת, היא שגויה.
80. לפי אותה הנחת יסוד, היחידה החוקרת והתביעה רשאיות לעשות את מלאכתן קלה. היחידה החוקרת תוכיח שפלוגי מנהל פעיל של תאגיד ותוכיח שאותו תאגיד ניכה מס תשומות ולאחר מכן תדרוש מפלוגי להוכיח את אמיתות העסקאות ואם לא יצליח לעשות כן, תעביר את התיק לתביעה להגשת כתב אישום. לאחר מכן, התביעה תבקש מבית המשפט להרשיע את פלוגי ולהשית עליו עונשים כבדים לפי סכום המע"מ שנטען שנגזל מהקופה הציבורית.
81. לפי אותה הנחת יסוד, אין צורך להעמיק ולחקור ולאתר עדים שיעידו שאותו תאגיד או אותו מנהל פעלו מתוך כוונה לרמות את שלטונות המס, כי הרי ממילא ניתן להוכיח את יסוד הכוונה רק מהיעדר התייעוד של העסקאות על ידי הנאשם והתאגיד. ולא היא.
82. יש לזכור שהכלל שאמיתות העסקאות הוא בגדר "מידע שמצוי בידי הנאשם" הוא כלי עזר משני בידי בית המשפט על מנת להוכיח את יסוד הכוונה שבעבירת מס מסוג פשע אך הוא לעולם לא יהיה ראית הזהב שתוכל לעמוד בפני עצמה כראייה יחידה ושמוכחה ניתן להרשיע את הנאשמים.
83. לפיכך, הנני מזכה את שני הנאשמים, באסם וחברת שלהבת משבע העבירות של ניכוי מס תשומות שלא כדין לפי סעיפים 117(ב)(5) ו-117(ב)(3) לחוק מע"מ שיוחסו להם באישום הראשון.

האישום השני

84. באישום השני נטען שבאסם וחברת שלהבת מסרו לשתי חברות שונות, שאין קשר ביניהן, חשבוניות כוזבות של חברת שלהבת כדי ששתי החברות הללו יוכלו לנכות את המע"מ שגלום באותן חשבוניות ובדרך זו לרמות את שלטונות המס כאשר בפועל מדובר בחשבוניות שאין מאחוריהן עסקאות אמיתיות. חברה אחת נקראת דיא מכימר בע"מ (להלן: **חברת מכימר**)

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

והשנייה נקראת חברת אלירן ש. בע"מ (להלן: **חברת אלירן**). אדון בכל אחת מהחברות האמורות בנפרד.

החשבוניות שהונפקו לחברת מכימר

85. במסגרת נטל הבאת הראיות הראשוני, המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העובדות הבאות:

א. ראשית, באסם הוא מנהל פעיל של חברת שלהבת (ראו הדיון הנפרד שיוחד לנושא זה בפסקאות 24 עד 44 להכרעת הדין).

ב. שנית, אדם בשם דיא מכימר הוא המנהל והבעלים של חברת מכימר ושקיבל בשמה ארבעים חשבוניות של חברת שלהבת ושסך המע"מ שגלום בהן הוא 942,892 ₪. חשבוניות אלה נכללו בספרי החשבוניות של חברת מכימר והאחרונה ניכתה בדו"חות שהגישה לרשויות מע"מ את מס התשומות הגלום באותן חשבוניות. עובדות אלה עולות מתוך הראיות שלהלן:

(-) אמרת החוץ של סמיח סליבי, שהוגשה בהסכמה, ואשר שימש כמנהל חשבונות של חברת מכימר (ת/37 ש' 10-16).

(-) אמרת החוץ של חנאן בדר שהוגשה בהסכמה ולפיה חנאן בדר עבדה כפקידה במשרדו של סמיח סליבי והיא זו שטיפלה בתיק של חברת מכימר וקיבלה מדיא מכימר את החשבוניות שהונפקו על ידי חברת שלהבת וניכתה מהן את מס התשומות (ת/40 ש' 27-41, 87-98).

86. **הא ותו לא**. במסגרת נטל הבאת הראיות הראשוני, המאשימה לא הביאה ראיות נוספות. יש לציין שדיא מכימר נרשם בכתב האישום כעד ברשימת עדי התביעה. דא עקא, דיא מכימר לא הובא כעד במשפט על מנת להעיד על פליליות מעשיו אל מול באסם לענין הטענה של המאשימה שאותן חשבוניות שקיבל מחברת שלהבת היו כוזבות. כמו כן, גם תאמר לא הובא כעד על מנת להעיד שחברת שלהבת היא חברת קש שבשליטת באסם ושתכליתה הונאת רשויות המס.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

87. המאשימה טענה שהעובדה שדיא מכימר ותאמר לא העידו, איננה מעלה ואיננה מורידה וזאת בשל כך שאמיתות העסקאות שמאחורי ארבעים החשבוניות שהונפקו על ידי חברת שלהבת לחברת מכימר, הוא מסוג המידע שמצוי בידי באסם ובידי חברת שלהבת. לכן, לפי טענת המאשימה, לאור העובדה שבאסם וחברת שלהבת הפרו את חובת התייעוד ולא המציאו מסמכים להוכחת אמיתות העסקאות שמאחורי החשבוניות שנמסרו לחברת מכימר, די בכך על מנת להרשיעם בעבירות שיוחסו להם באישום השני. טענה זו היא שגויה ואין לקבלה.

88. נחזור למתווה הדיוני, שכאמור, יש בו שישה שלבים. בדומה לאישום הראשון, גם כאן הבדיקה מסתיימת בשלב הרביעי ובכלל לא מגיעים לשלב החמישי והשישי, כדלקמן:

(-) **השלב הראשון**, בכל הליך משפטי יש את נטל השכנוע ויש את נטל הבאת הראיות ושמתיחלק לנטל הבאת ראיות הראשוני שחל על המאשימה ונטל הבאת הראיות המשני שחל על הנאשם.

(-) **השלב השני**, בהליך הפלילי, נטל השכנוע שהנאשם ביצע את העבירות שמיוחסות לו בכתב האישום מעל לכל ספק סביר, רובץ לעולם לפתחה של המאשימה.

(-) **השלב השלישי**, נטל הבאת הראיות הראשוני חל לעולם על המאשימה. הווה ואומר, תחילה על המאשימה להניח תשתית ראייתית מפלילה שמכוחה ניתן ללמוד מעל לכל ספק סביר על אשמו של הנאשם. ככל שהמאשימה לא תעמוד בנטל הבאת הראיות הראשוני, אזי, יש לזכות את הנאשם מבלי לבחון את הראיות שהנאשם הביא, או לא הביא, כנגד תשתית זו.

(-) **השלב הרביעי**, הוא השלב שיש לבחון את "דיות" שהביאה המאשימה. ככל שבית המשפט יגיע למסקנה כי "די" בראיות שהביאה המאשימה לחובת הנאשם, רק אז יקום לתחיה נטל הבאת הראיות המשני שלפיו על הנאשם לעורר ספק סביר כנגד התשתית הראייתית המפלילה שהובאה כנגדו. סוג הראיות שעל הנאשם להביא על מנת לעורר את אותו ספק סביר, הוא מסמכים שמוכיחים את אמיתות העסקאות שמאחורי החשבוניות וזאת מכוח העיקרון שאמיתות העסקאות הוא מסוג המידע שמצוי בידי הנאשם.

לעומת זאת, ככל שבית המשפט יגיע למסקנה שאין "די" בראיות שהובאו על ידי המאשימה על מנת להוכיח את הפלילות שבמעשיו, אזי לא יעבור נטל הבאת הראיות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

לנאשם ויש לזכות אותו וזאת במנותק מהשאלה האם הפר את חובת התיעוד, או לא.
וזה בדיוק המקרה שבפני.

89. הוכחת היותו של באסם מנהל פעיל של חברת שלהבת ושהאחרונה נתנה לחברת מכימר ארבעים חשבוניות שסכום המע"מ הגלום בהן הוא 942,892 ₪ ושנוכה על ידי חברת מכימר בדו"חות התקופתיים שהוגשו על ידה, לא מוכיח במאומה שבוצעה עבירת מס מסוג פשע על ידי באסם וחברת שלהבת.

90. למעשה, כאן מסתיים הדיון ויש לזכות את שני הנאשמים ואין צורך לעבור לשלב החמישי שבו מעבירים את נטל הבאת הראיות לנאשמים להוכיח את אמיתות העסקאות שמאחורי החשבוניות. מטבע הדברים, גם לא מגיעים לשלב השישי של המתווה הדיוני שבו בוחנים את "דיות" הראיות שהביאו הנאשמים, או לא הביאו.

91. הנחת היסוד של המאשימה שניתן להרשיע את באסם וחברת שלהבת מבלי להביא את תאמר ואת דיא מכימר כעדים, ורק להיאחז בטענה שהנאשמים הפרו את חובת התיעוד, היא שגויה.

92. באסם אישר בחקירותיו בפני חוקרי רשות המיסים שנתן את החשבוניות של חברת שלהבת לדיא מכימר אך טען שיש מאחוריהן עסקאות אמת ועבודות אמת (ת/4 ש' 142-155, ת/1 ש' 173-190).

93. מן הראוי להבהיר שבאסם לא הוכיח את אמיתות העסקאות שמאחורי ארבעים החשבוניות של חברת שלהבת שנמסרו לחברת מכימר. יוזכר, הנאשם טען שכל החומר החשבונאי שנוגע לחברת שלהבת היה בתוך ארגו בביתו ונזרק לפח על ידי אחיותיו בשנת 2016 ולכן איננו מחזיק בשום תיעוד שמוכיח שישנן עסקאות אמת מאחורי אותן חשבוניות (ת/5 ש' 22-30, 114-135).

94. אף על פי כן, העובדה שבאסם וחברת שלהבת הפרו את חובת התיעוד ולא הצליחו להוכיח את אמיתות העסקאות שמאחורי ארבעים החשבוניות שנמסרו לחברת מכימר, איננה מובילה למסקנה שיש להרשיעם. הסיבה לכך בפשטות היא שמלכתחילה המאשימה לא הניחה תשתית ראייתית מפלילה שמלמדת שמדובר בחשבוניות כוזבות ולכן בית המשפט בכלל לא נדרש לבחון את השאלה האם הנאשמים הצליחו לעורר ספק סביר כנגד אותה תשתית.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

95. השלב שבו בית המשפט ידרוש מהנאשמים להביא ראיות על מנת לעורר ספק סביר כנגד תשתית ראייתית מפלילה שהונחה כנגדם על ידי המאשימה, הוא רק לאחר שיתרשם שאכן הונחה תשתית ראייתית מפלילה. בהעדר תשתית ראייתית מפלילה שהחשבוניות שנמסרו על ידי חברת שלהבת לחברת מכימר הן חשבוניות כוזבות, הנאשמים פטורים מלנסות לעורר ספק סביר, קרי פטורים מלהביא ראיות שמלמדות שישנן עסקאות אמת מאחורי אותן חשבוניות. במילים פשוטות, המאשימה לא יכולה למלא את ה-"אין" שבראיותיה מתוך ה-"אין" שבראיות הנאשמים.

96. לפיכך, הנני מזכה את באסם ואת חברת שלהבת מביצוען של ארבעים עבירות של ביצוע פעולה במטרה להביא לכך שאדם אחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס לפי סעיפים 117(ב1) יחד עם סעיף 117(ב2)(3) לחוק מע"מ. התוצאה המעשית של הזיכוי האמור היא שיש לזכות אותם גם מהעבירה של הכנה וניהול או הרשאה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבוניות כוזבים לפי סעיף 117(ב6) לחוק מע"מ וזאת בנוגע לארבעים החשבוניות האמורות.

החשבוניות שהונפקו לחברת אלירן

97. באישום השני נטען שבאסם וחברת שלהבת נתנו לחברת אלירן חמש חשבוניות כוזבות של חברת שלהבת וסך המע"מ הגלום באותן חשבוניות הוא 244,076 ₪. כמו כן, נטען שהמע"מ נוכה שלא כדין על ידי חברת אלירן כאשר אין מאחורי אותן חשבוניות עסקאות אמת.

98. כאמור, באסם הוא מנהל פעיל של חברת שלהבת ולכן אחראי בפלילים על עבירות המס שבוצעו על ידי חברת שלהבת (סעיף 119 לחוק מע"מ) וכך גם חברת שלהבת אחראית בפלילים על עבירות המס שבוצעו על ידי באסם (סעיף 23 לחוק העונשין), והכל בכפוף לכך שהמאשימה אכן תוכיח, מעל לכל ספק סביר, שבוצעו עבירות מס על ידי מי מהם.

99. לעניין החשבוניות שהונפקו על ידי חברת שלהבת לחברת אלירן, העידו שלושה עדים מטעם המאשימה והם: יהודה ששון אוזן (להלן: יהודה), צחי גונן (להלן: צחי) ואלון הוגן סיידה (להלן: אלון). אתאר את העדות של כל אחד מהם בנפרד.

100. אמרת החוץ של יהודה בפני חוקר רשות המיסים הוגשה בהסכמה (ת/38), תוך ויתור ההגנה על חקירתו הנגדית. להלן תמצית עדותו של יהודה:

א. הוא הבעלים ומורשה החתימה של חברת אלירן.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 18-11-64185-11 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

- ב. הוא מכיר את חברת שלהבת שסיפקה לו עבודות של פחחות, צבע וניקיון של רכבים.
- ג. הוא לא מכיר את באסם.
- ד. צחי היה מנהל עבודה בחברת אלירן והיה איש הקשר מול חברת שלהבת וצחי הוא זה שביצע את ההתחשבות של חברת אלירן מול חברת שלהבת.
- ה. חברת אלירן שילמה לחברת שלהבת עבור העבודות שבוצעו וחברת שלהבת הנפיקה חשבוניות על התשלומים שבוצעו.
- ו. חברת אלירן ניכתה את מס התשומות שגלום בחשבוניות שהתקבלו מחברת שלהבת.
101. כמו כן, להלן תמצית עדותו של צחי בבית המשפט (פרוט' מיום 9.7.23, עמ' 48 ש' 9 עד עמ' 50 ש' 15, עמ' 51 ש' 20 עד עמ' 52 ש' 16, עמ' 55 ש' 22 עד עמ' 56 ש' 24, עמ' 58 ש' 2-22, עמ' 59 ש' 1 עד עמ' 62 ש' 32, עמ' 63 ש' 8-33, עמ' 64 ש' 1-30, עמ' 67 ש' 29 עד עמ' 69 ש' 33):
- א. בשנים 2013 ו-2014 חברת אלירן ניהלה מוסך בצריפין שהיו בו מספר מחלקות, כגון פחחות, צבע, שטיפה ועוד (להלן: **המוסך**). מדובר במוסך שטיפל בכמות גדולה מאוד של רכבים והלקוח המרכזי היה חברת שלהבת שלמה סיקסט להשכרת רכבים.
- ב. צחי שימש כמנהל של המוסך ועבד עם מספר קבלני משנה שהיו אחראים על מתן שירותים שונים שרלוונטיים לכל מחלקה בנפרד. חברת שלהבת היתה אחת מקבלני המשנה.
- ג. צחי נפגש עם באסם פעם אחת אך אינו זוכר את התאריך המדויק ובאסם הציג את עצמו בפניו כנציג ומנהל של חברת שלהבת. באסם מסר לצחי אישור על ניהול ספרים, אישור על ניכוי מס במקור והעתק תעודת זהות של באסם. צחי גם ביצע בדיקה מול רשם החברות על מנת לוודא שאכן באסם רשום כמיופה כוח ומשמש כנציג של חברת שלהבת.
- ד. חברת שלהבת ביצעה עבודות לחברת אלירן באמצעות אלון. צחי לא ידע לומר אם אלון הוא עובד פנימי של חברת שלהבת או שמא קבלן משנה שלה. הפגישה עם באסם נערכה יחד עם אלון. אלון הוא זה שהביא את העובדים לביצוע העבודות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

- ה. חברת אלירן הוציאה שיקים עבור העבודות שבוצעו על שם חברת שלהבת ואשר נמסרו לאלון והאחרון הביא לחברת אלירן חשבוניות של חברת שלהבת עבור התשלומים שבוצעו (החשבוניות הוגשו וסומנו ת/32 ו-ת/33).
- ו. חברת אלירן ניכתה את מס התשומות שגולם בחשבוניות שהונפקו על ידי חברת שלהבת (ראו גם את כרטיס הנהלת החשבונות של חברת אלירן, ת/34).
- ז. העבודות שבוצעו עבור חברת אלירן על ידי חברת שלהבת באמצעות אלון היו עבודות פחחות, צבע ושטיפה.
102. בטרם שאתאר את תמצית עדותו של אלון שגם הוא היה עד במשפט מטעם המאשימה וגם בטרם שאתייחס לגרסתו של באסס, יש לעצור ולשאול הכיצד העדות של יהודה והעדות של צחי מפלילות את באסס או את חברת שלהבת בביצוע עבירה של הנפקת חשבונית כוזבת לחברת אלירן? למעשה, ההפך הוא הנכון, העדות של יהודה יחד עם העדות של צחי, הן עדויות מזכות ולא מפלילות.
103. צחי העיד שנפגש עם באסס ווידא שהאחרון הוא המנהל של חברת שלהבת וסוכס ביניהם שחברת שלהבת תספק עבודות שונות לחברת אלירן בתחום הפחחות, הצבע והשטיפה של רכבים. לפי עדותו של צחי העבודות אכן בוצעו וחברת אלירן שילמה עבור העבודות בשיקים על שם חברת שלהבת והאחרונה הנפיקה חשבוניות בהתאם. עדותו של צחי נתמכת בעדותו של יהודה.
104. כאן יש לעצור ולומר ממה נפשך:
- (-) אם בעיני המאשימה העדות של יהודה והעדות של צחי אינן אמת, ומדובר בעדים בלתי מהימנים, ישאל השואל מדוע בחרה להביאם כעדים מטעמה ולא השאירה להגנה את המלאכה לזמנם כעדים מטעמה.
- (-) ואם בעיני המאשימה העדות של יהודה והעדות של צחי הן אמת ומהימנות לחלוטין, ישאל השואל מדוע העמידה את חברת שלהבת ואת באסס לדין פלילי בגין החשבוניות שהונפקו על ידי באסס בשם חברת שלהבת. כאמור, יהודה וצחי אומרים בפה מלא שמאחורי החשבוניות יש עסקאות אמת על ידי שני הצדדים הנכונים לעסקה. במילים אחרות, לפי העדות של יהודה והעדות של צחי, לא מדובר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

בחשבוניות פיקטיביות (חשבוניות שאין מאחוריהן שום עסקה) וגם לא מדובר בחשבוניות זרות (חשבוניות שיש מאחוריהן עסקאות אמת אך לא בין נותן החשבונית למקבל החשבונית).

105. למעשה, די בעדות של יהודה והעדות של צחי על מנת למוטט לחלוטין את התזה של המאשימה שחמש החשבוניות שהונפקו על ידי חברת שלהבת לחברת אלירן, הן חשבוניות פיקטיביות, או לחילופין חשבוניות זרות.

106. העדות של יהודה יחד עם העדות של צחי אינן מעוררות ספק סביר שבאסס וחברת שלהבת לא ביצעו את חמש עבירות המס שמיוחסות להם באישום השני. **גרוע מכך**, העדות של יהודה בשילוב העדות של צחי, מלמדות שלא היה בכלל מקום להגיש כתב אישום נגד באסס וחברת שלהבת בגין אותן חמש חשבוניות.

107. בעיני, ניתן לזכות את שני הנאשמים כבר עכשיו ומתייטר הצורך לבחון את תוכן עדותו של אלון או את גרסתו של באסס לגבי אותן חמש חשבוניות שחברת שלהבת הנפיקה לחברת אלירן. אף על פי כן, פטור בלא כלום, אי אפשר. לכן, אבחן בכל זאת את עדותו של אלון ואת גרסתו של באסס על רקע העדות של יהודה והעדות של צחי.

108. אלון העיד בתמצית כדלקמן (פרוט' מיום 28.1.24, עמ' 50 ש' 3 עד עמ' 52 ש' 21, עמ' 53 ש' 20 עד עמ' 53 ש' 33, עמ' 54 ש' 3 עד עמ' 55 ש' 3):

א. אלון הוא בעלים של עסק עצמאי שמעניק סוגים שונים של שירותים, לרבות שירות של שטיפת מכוניות.

ב. לאלון אין קשר לחברת שלהבת והוא לא מכיר את באסס ומעולם לא נפגש עמו ומעולם לא סיפק פועלים לחברת שלהבת.

ג. אלון לא זוכר את צחי אך מכיר את חברת אלירן ואכן סיפק לה שירותים של שטיפת רכבים בנוגע לרכבים של חברת שלמה סיקסט באמצעות עובדים מטעמו.

ד. אלון גם אישר שאכן העניק את השירותים האמורים לחברת אלירן בשנת 2013 במשך כמעט שמונה חודשים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

109. הסתירות בין עדותו של צחי לבין עדותו של אלון הן ברורות וגלויות לעין. בניגוד לעדותו של צחי, אלון העיד שאיננו מכיר את צחי ולא את באסס ומעולם לא נפגש איתם וגם איננו מכיר את חברת שלהבת. עם זאת, הוא אישר את מה שצחי אמר שאכן ביצע עבודות של שטיפת רכבים עבור המוסך של חברת אלירן לגבי רכבים שבבעלות חברת שלמה סיקסט.
110. לדעתי, יש לעשות פלגיון דיבורא לעדותו של אלון כך שהחלק בעדותו שבו אמר שהוא בעלים של עסק עצמאי וביצע עבודות של שטיפת רכבים עבור חברת אלירן, הוא מהימן ויש לתת לו את מלוא המשקל. לעומת זאת, החלק בעדותו שבו אמר שאיננו מכיר את באסס ולא את חברת שלהבת וגם לא את צחי, הוא בלתי מהימן.
111. החלק שנמצא אמין בעדותו של אלון, תואם את מה שנאמר על ידי צחי, קרי עד אחר שהעיד מטעם המאשימה ומסר דברים זהים. עדותו של צחי שבוצעו עבודות אמת על ידי חברת שלהבת עבור חברת אלירן, נתמכת כמובן גם בעדותו של יהודה.
112. לעומת זאת, החלק שנמצא בלתי אמין בעדותו של אלון, שהוא לא מכיר את באסס או את חברת שלהבת, איננו נתמך בשום ראיה חיצונית. בנוסף, אלון בחר שלא לפרט בעדותו האם הנפיק חשבוניות עבור חברת אלירן על התשלומים ששילמו לו בגין השירות שנתן להם, או לא, ואם כן האם מדובר בחשבונית שלו או של גורם אחר. עדותו הזהירה והסלקטיבית בעניין זה אומרת דרשני ומכאן גם חוסר מהימנות אותו חלק בעדותו של אלון שהוא לא מכיר את באסס או את חברת שלהבת שהם אלה שהנפיקו את החשבוניות לחברת אלירן.
113. בנסיבות אלה, הנני קובע כממצא עובדתי שהעדות של יהודה והעדות של צחי הן מהימנות לחלוטין ויש לייחס להן את מלוא המשקל. לעומת זאת, עדותו של אלון היא מהימנה בחלק שצוין ולא מהימנה בחלק האחר כפי שהוסבר לעיל.
114. השילוב בין עדותו של יהודה, עדותו של צחי והחלק האמין שבעדותו של אלון, מותירים את המסקנה שיש לזכות את באסס וחברת שלהבת מחמש העבירות שנוגעות לאותן חמש חשבוניות, על כנה. בנסיבות אלה, מתייתר הצורך לבחון את גרסתו של באסס שבה בכל מקרה לא נטל אחריות והכחיש את העבירות שיוחסו לו. אף על פי כן, ומעבר לנדרש, אבחן גם את גרסתו של באסס לגבי אותן חמש חשבוניות.
115. בחקירתו של באסס בפני חוקרי רשות המיסים הוא אמר את הדברים הבאים :

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

- (-) הוא לא זוכר מה היה הקשר בין חברת שלהבת לבין חברת אלירן (ת/4 ש' 164-165).
- (-) הוא לא זוכר איזה עבודות סיפק לחברת אלירן ובאיזה מקומות (ת/4 ש' 170-171).
- (-) הוא לא זוכר כיצד חברת אלירן שילמה לו (ת/4 ש' 172-173).
- (-) הוא לא זוכר כיצד נערכה התחשבות בינו לבין חברת אלירן (ת/4 ש' 174-175).
- (-) הוא לא זוכר מהיכן הגיעו הפועלים שביצעו את העבודות (ת/4 ש' 176-177).
- (-) הוא לא זוכר מי היה המנהל או הבעלים של חברת אלירן (ת/5 ש' 227-228).
- (-) הוא לא זוכר את חברת אלירן, וגם לא את יהודה, וגם לא את צחי, וגם לא את אלון (ת/1 ש' 16-25).
- (-) הוא לא זוכר את שמות הלקוחות של חברת שלהבת, באופן כללי, אך לטענתו הפעילות של חברת שלהבת היתה חוקית לחלוטין ובוצעו עבודות אמת מאחורי כל חשבונית שהתקבלה אצל חברת שלהבת או הונפקה על ידי חברת שלהבת (ת/5 ש' 125-138).
116. בחקירתו הראשית של באסם בבית המשפט הוא לא התייחס כלל לחברת אלירן (ראו פרוט' מיום 15.2.24 עמ' 62 ש' 27 עד עמ' 65 ש' 20). במילים אחרות לא נתן שום גרסה. בחקירתו הנגדית הוא אמר מצד אחד שאין לו קשר לחברת אלירן (פרוטוקול מיום 15.2.24 עמ' 141 ש' 12-17) ומצד שני אמר שלמרות שאינו מכיר את יהודה ואת צחי, הוא זוכר שסופקה עבודה על ידי חברת שלהבת לחברת אלירן (פרוט' מיום 15.2.24 עמ' 138 ש' 6-23).
117. ברור שגרסתו של באסם בפני חוקרי רשות המיסים, היא גרסה מתחמקת, איננה מניחה את הדעת ועולה בה הנסתר על הנגלה. כך גם גרסתו בבית המשפט. אף על פי כן, בעיניי, הדבר אינו משנה במאומה מהמסקנה שיש לזכותו ואת חברת שלהבת.
118. נחזור למתווה הדיוני :

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

(-) **בשלב הראשון**, בכל הליך משפטי יש את נטל השכנוע ונטל הבאת הראיות שמתחלק לנטל הבאת ראיות ראשוני ונטל הבאת ראיות משני.

(-) **בשלב השני**, המאשימה נושאת בנטל השכנוע להוכיח שהנאשמים ביצעו את העבירות שמיוחסות להם בכתב האישום וזאת מעל לכל ספק סביר.

(-) **בשלב השלישי**, לאור העובדה שנטל השכנוע רובץ לפתחה של המאשימה, נטל הבאת הראיות הראשוני גם הוא רובץ לפתחה של המאשימה.

(-) **בשלב הרביעי**, יש לבחון את "דיות" הראיות שהובאו על ידי המאשימה במסגרת נטל הבאת הראיות הראשוני. ולענייננו, הראיות שהובאו על ידי המאשימה הם כדלקמן: יש לנו את העדות של יהודה לפיה חברת שלהבת ביצעה עבודות אמת לחברת אלירן וחברת אלירן שילמה לחברת שלהבת וזו הנפיקה חשבוניות בהתאם; ויש לנו גם את העדות של צחי שאכן כך היה והוסיף שאלון היה זה שביצע את העבודות בפועל; ולבסוף יש לנו את החלק בעדותו של אלון שנמצא מהימן ולפיו הוא אישר שביצע עבודות עבור חברת אלירן על רכבים ששייכים לחברת שלמה סיקסט. במילים אחרות, לא רק שהמאשימה לא הניחה תשתית ראייתית מפלילה שהנאשמים ביצעו עבירות מס מסוג פשע בנוגע לחמש חשבוניות שהונפקו על יד חברת שלהבת לחברת אלירן, היא הניחה תשתית ראייתית מזכה.

119. יוצא מכך, שהמאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראיות הראשוני ולכן כלל לא עוברים לשלב החמישי של המתווה הדיוני שבו עובר נטל הראיות לנאשמים. למעשה, נטל הבאת הראיות המשני שאמור לחול על הנאשמים נותר רדום ומעולם לא קם לתחייה. בנסיבות אלה, אין רלוונטיות לשאלה מה היא גרסתם של הנאשמים. כל עוד מדובר בגרסה של הכחשה ולא בגרסה של הודאה, כמו במקרה שלפני, זה לא מעלה ולא מוריד עד כמה גרסה זו היא מתחמקת ובלתי משכנעת.

120. יתר על כן, לאור העובדה שנטל הבאת הראיות המשני שחל על הנאשמים, כלל לא קם לתחייה ונותר רדום, הכלל הראייתי שקובע שאמיתות העסקאות שמאחורי החשבוניות הוא מסוג המידע שמצוי בידי הנאשם, נותר בלתי רלוונטי ולא ניתן לעשות בו שימוש.

121. הוזה אומר, בעת שנטל הבאת הראיות לא הועבר לנאשמים (השלב החמישי במתווה הדיוני), הרי לא מגיעים בכלל לשלב שבו יש לבדוק את "דיות" הראיות שהביאו הנאשמים, או לא

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 64185-11-18 מדינת ישראל ואח' נ' מחארב ואח'

הביאו (השלב השישי במתווה הדיוני). לאור העובדה שהמאשימה כלל לא הניחה תשתית ראייתית מפלילה כנגד הנאשמים, וזאת מעל לכל ספק סביר, הנאשמים פטורים מלהביא ראיות שכל מטרתן לעורר ספק סביר נגד התשתית הראייתית שהובאה.

122. בנסיבות אלה, הנני מזכה את שני הנאשמים גם מחמש העבירות שנובעות מחמש החשבוניות שהונפקו על ידי חברת שלהבת לחברת אלירן.

סוף דבר

123. לאור כל האמור לעיל, הנני מזכה את הנאשמים 1 ו-2, באסם מחארב וחברת שלהבת בניה והנדסה בע"מ מכל העבירות שלהלן:

א. באישום הראשון, משבע עבירות של ניכוי מס תשומות שלא כדין לפי סעיף 117(ב)(5) וסעיף 117(ב)(3) לחוק מס ערך מוסף.

ב. באישום השני, מארבעים וחמש עבירות של ביצוע פעולה במטרה שאדם אחר יתחמק מתשלום מס לפי סעיף 117(ב1) וסעיף 117(ב)(3) לחוק מס ערך מוסף.

ג. באישום השני, מהעבירה של הכנה, ניהול או הרשאה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מס ערך מוסף.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשפ"ד, 21 יולי 2024, בהעדר הצדדים.

הישאם אבו שחאדה, שופט

